

Ressò

Setembre 14

<http://reirblog.files.wordpress.com>

*La gent gran també s'interessa i utilitza
les noves tecnologies*

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Presentació del temari del curs

En felicitar un monjo el dia que complia cinquanta anys de professió religiosa li vaig dir: “Benvingut al club dels vells”. I em va respondre, amb normalitat i sense fer escarafalls: “No me’n sento pas, de vell”.

I això que és bastant més gran d’edat que jo i notablement més calb. També és veritat que no li conec xacres especials. Però la sortida em va fer pensar i em vaig preguntar per a mi mateix: “Me’n sento, jo, de vell?”. La resposta és un “No!” convençut, malgrat que sóc ben conscient que tinc més limitacions que les que em podien preocupar vint anys enrere.

Ha estat dit i repetit que no és vell el qui té una certa edat sinó el qui es deixa envellir. Hi haurà uns trets corporals, visibles, que faran que els altres et puguin situar objectivament entre les persones d’una certa edat. Però és cadascú el qui ha d’optar per si es vol mantenir jove o no.

Aquesta opció haurà de tenir una gran dosi de prudència. Perquè una cosa és ser jove o sentir-se jove i una altra, ben diferent, fer el jove. I aleshores es cau no sols en el ridícul sinó que simplement fa pena. No hi ha res més llastimós, i a vegades fastigos, que els estiraments de pell a l’estil berlusconià. Però l’artificialitat pot ser també intel·lectual quan un intenta imposar el seu sistema de pensament –consolidat anys enrere– com a criteri únic vàlid. En una paraula, no donar pas als joves.

No és per aquí on hem d’anar. I la fe cristiana ens dona un camí de rejuveniment tant de cara a Déu, com de cara als homes, com de cara a un mateix. Serà el fil conductor de totes les pàgines d’aquest temari, la idea persistent que pot donar matèria de reflexió al llarg d’un curs.

L’originalitat consistirà a assimilar aquesta idea gràcies al doble joc de paraules del títol del temari. Doble joc, perquè no es tracta només de fixar-se del pas de la “v” baixa a la “B” alta, sinó de fixar-se que aquesta última està en majúscula. En altres paraules, adonar-se que a partir de la situació humana present ens hem d’enlairar a Déu, que no sols és bo sinó també bell, i que recórrer la vida cristiana és avançar per una ruta de boniquesa.

Una exposició d’idees ajudarà a fer aquesta travessa. Però també els punts de reflexió meditats en esperit de pregària. Aquest pot ser el propòsit durant el curs 2014-2015.

Bernabé Dalmau, Monjo de Montserrat

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d’17:00 a 19:00h

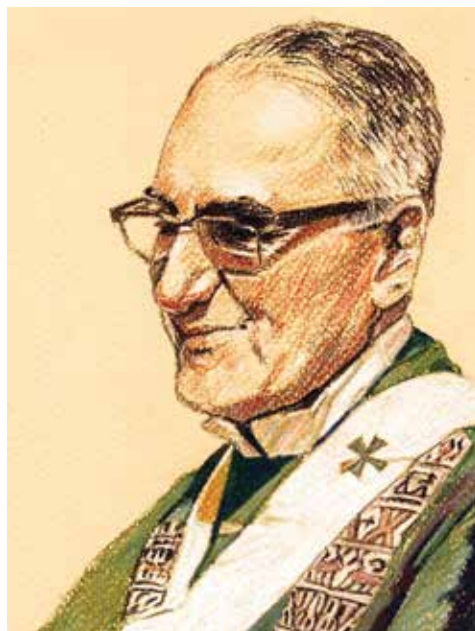
Text de la fotografia de portada:
Projecte “Gent Gran Activa” a Canovelles.
Extreta d’internet.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Preguem amb Oscar Romero

En 1964, va ser nomenat bisbe de la diòcesi de Santiago de Marí, en el departament d'Usulután, on va estar durant tres anys. Al 1970 fou nomenat bisbe auxiliar de San Salvador, fins que el 23 de febrer de 1977, arriba a ser arquebisbe de San Salvador, nomenament que li donà el papa Pau VI. Des d'aquell moment, donà testimoniatge de nombroses violacions dels drets humans. Va començar a parlar en favor dels pobres i les víctimes de la creixent repressió governamental en contra del poble salvadorenc, que va ser l'avantsala de la guerra civil durant la dècada dels 1980 i principis dels 1990. El seu constant reclam contra el sofriment dels pobres i la seva defensa de la teologia de l'alliberament li van ocasionar nombrosos conflictes, tant amb el govern salvadorenc com amb la jerarquia de l'Església Catòlica. Va ser fins i tot aïllat pel papa Joan Pau II a Roma, durant una visita de la qual va tornar desolat.

Després d'això el seu reclam al govern es va fer més fort i profund, en una època en la qual la intervenció dels Estats Units en suport dels militars salvadorencs era cada cop més forta. Va ser assassinat el 24 març de 1980 d'un tret al cor d'un franc-tirador dels esquadrans de la mort mentre celebrava missa en la capella de l'Hospital La Divina Providència en la colònia Miramonte de San Salvador. Fa uns dies el Bisbe Romero va tornar a ser d'actualitat ja que el Papa Francesc va dir que obriria el seu procés de beatificació. Us poso les paraules que

J. Puig Reixach / <http://www.puigreixach.net/>

Oscar Romero va adreçar a un periodista pocs dies abans de ser assassinat, probablement la seva darrera pregària...

“Com a pastor estic obligat, per manament diví, a donar la vida per aquells que estimo, que són tots els salvadorencs, fins i tot aquells que vagin a assassinar-me. Si arribessin a complir-se les amenaces, des d'ara ofereixo a Déu la meua sang per la redempció del Salvador (...) La meua mort, si és acceptada per Déu, serà per l'alliberament del meu poble i com un testimoni d'esperança en el futur. Pot vostè dir, si arribessin a matar-me, que perdono i beneixo els qui ho facin.”

Xavier Moretó Navarro
Vice-consiliari de Vida Creixent

El camí de la vida

La vida té un sentit perquè és cridada a desenvolupar-se i a ser despassada a glòria de Déu i al servei dels altres en una solidaritat pastada de fe i d'amor. No renunciieu a realitzar-vos en la vostra vellesa. No poseu la vostra il·lusió en matar el temps; també per vosaltres és vàlida la paràbola evangèlica dels talents, dels quals haurem de donar compte a Déu perquè són gravats amb una hipoteca social: feu de la vostra vellesa una vellesa activa, ja que encara podeu aportar moltes coses bones a la nostra societat. Hi ha una dimensió de la vida que és feta de valors humans, culturals, socials i espirituals que constitueixen allò que fa que els homes i les dones siguin realment persones.

La vellesa ens fa por, però tots desitgem d'arribar-hi. I un cop s'hi ha arribat, se la cuida per fer-la durar una mica més. Saber envellir és un art difícil, però molts dels ancians que coneixem ens l'ensenyen amb el seu exemple. Hem d'aprendre a viure totes les estacions i a treure'n profit per al servei dels germans. També la darrera estació de la vida és bonica i exemplar perquè és un testimoni de la bondat de Déu.

Gràcies a Déu, no és pas per la força física ni per l'agilitat del cos, que és realitzen moltes i grans coses, sinó pel seny, el consell, l'autoritat, la maduresa amarada de saviesa. De totes aquestes qualitats, la vellesa, generalment, n'és fornida d'una manera abundant. Déu faci que tots aprenguem l'art difícil de saber envellir. Que el nostre

envelliment sigui senzill, natural i seré com una plàcida posta de sol; que sapiguem agrair els anys viscuts amb el seu seguici d'alegries i penes, d'accions bones i accions deficientes, d'entusiasmes i decepcions ...; que la nostra vellesa sigui serena i neta d'enyorança malaltissa del passat, de la complaença orgullosa de tot el que hem fet, del sentiment superb de sentirnos indispensables; que sapiguem viure els anys de la vellesa, que Déu vulgui concedir-nos, amb un esquitx de rialla als llavis i amb un caliu de bon humor en el cor, sense buscar res per a nosaltres mateixos i sí, en canvi, la utilitat dels qui ens envolten; que sapiguem contribuir, amb el nostre optimisme i la nostra pregària, a la joia i l'entusiasme dels qui ara tenen les responsabilitats i que deixem a tothom un record agraït de pau.

Narcís

Extret i resumit de la presentació del llibre "*La vellesa a debat*" Una controvèrsia escrita en el segle I a C.. Títol original: "*CATO MAIOR DE SENECTUTE*" de Marc Tul·li Ciceró. Edicions STJ 1994 (Primera edició en català).

En aquest curs que comencem aquest setembre, tenim al nostre abast el llibre "*DE LA VELLESA A LA BELLESA*" de Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, per aprofundir i assimilar més bé aquest final de camí de la vida.

Rehabilitar la política

Fa temps que s'hi senten moltes veus i ara és el mateix **papa Francesc** qui en fa una crida constant, **demanant als dirigents que siguin responsables**, que rehabilitin la política i **que pensin bé les conseqüències de les seves decisions** davant dels crítics que demanen justícia. «**El qui actua responsablement** —així ho va dir al Brasil— **posa la pròpia activitat davant dels drets dels altres** i davant del judici de Déu. Aquest sentit ètic apareix avui com un desafiament històric sense precedents.»

Estem davant l'exigència d'optar per «una visió humanista de l'economia i una política que aconsegueixi cada vegada més i millor la participació de les persones, que eviti l'elitisme i eradiqui la pobresa, per tal que no li falti a ningú el més necessari i s'asseguri a tots la dignitat, la fraternitat i la solidaritat». Aquest és el camí a seguir. **Els cristians creiem en la pregària** perquè ens transforma interiorment i ens predisposa a refer moltes actituds per tal que estiguin amb sintonia amb l'Evangelí. Dic això perquè és molt **suggeridora la pregària que el papa Francesc** fa pels polítics: «*Demano a Déu que creixi el nombre de polítics capaços d'entrar en un autèntic diàleg que s'orienti eficaçment a guarir les arrels profundes i no l'aparença dels mals del nostre món*» (EG 205). És tota una invitació a dir-la amb freqüència.

No podem negar que, així i tot, hom sent una certa impotència davant dels mals que afligeixen la nostra societat en aquests moments. No hi ha dubte que, si ens ho proposem, **entre tots podem fer molt i més bé**. «La política, tan denigrada —diu en el mateix document—, és una altíssima vocació, és una de les formes més precioses de la caritat, perquè busca el bé comú.» En aquest sentit, podem parlar de «**caritat política**».

Algú pot pensar que podem fer ben poca cosa, però hem de tenir la certesa de la importància de rehabilitar la nostra convivència a partir d'una participació activa, feta tota ella de transparència, d'honradesa i d'esforç pel bé de tots.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Fi de curs, agraïment i joia

Com cada any varem celebrar el mes de juny la festa de final de curs de Vida Creixent de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. I, efectivament, va ser un dia de joia i agraïment, molt participada per tothom.

El dia 21 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Verge de la Pau, més de 150 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent. Celebrar i agrair formar part d'un moviment que ens permet compartir amistat, una mateixa fe i poder participar en l'església diocesana i també en la societat en la que vivim.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, Mn. Manel Claret, seguides d'una pregària dirigida pel membre de la coordinadora Pere Arribas. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Com sempre va agrair la feina feta per tots i la participació en els actes organitzats per Vida Creixent, comentant el canvi d'ubicació i els problemes que ens ha ocasionat i encomanant-nos el seu optimisme cara el futur.

Seguidament va tenir lloc la conferència de Mons. Sebastià Taltavull. Ens va parlar sobre l'Alegria de l'Evangelí, l'exhortació apostòlica EVANGELII GAUDIUM del sant pare Francesc. Ens va fer una detallada selecció del text acompanyada d'una profunda reflexió. Després hi va haver un col·loqui ric i participatiu.

A continuació, l'Eucaristia, presidida per Mons Sebastià, juntament amb els preveres i diaques presents a la reunió. No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, preguntant tots a la una per un mateix objectiu: anar creixent per ser millors i fer més gran el nostre Moviment, tant necessari en aquets moments de canvis en l'Església i en la societat.

I, per acabar, un pica-pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències, de joia... Fins el nou curs, si Déu vol!

Col·laboracions

“Jesús no ens deixa sols, no abandona la seva Església!”

Audiència general del Papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà. Dimecres 27 d'agost de 2014.

Estimats germans i germanes, bon dia.

Cada vegada que renovem la nostra professió de fe recitant el “Credo”, afirmem que l'Església és “una” i “santa”. És “una”, perquè té el seu origen en el Déu Trinitari, misteri d'unitat i de plena comunió. L'Església també és “santa”, en tant que està fundada en Jesucrist, animada pel seu Sant Esperit, plena del seu amor i de la seva salvació. Al mateix temps, però, és santa i formada per pecadors, tots nosaltres, pecadors, que tenim experiència quotidiana de la nostra fragilitat i de la nostra misèria. Tanmateix, aquesta fe que professem ens empeny a la conversió, a tenir el coratge de viure cada dia la unitat i la santedat, i si nosaltres no estem units, si no som sants, és perquè no som fidels a Jesús. Però, Ell, Jesús, no ens deixa sols, no abandona la seva Església! Ell camina amb nosaltres, Ell ens compren. Compren la nostra debilitat, els nostres pecats, ens perdona, sempre que nosaltres ens deixem perdonar. Ell és sempre amb nosaltres, ajudant-nos a esdevenir menys pecadors, més sants, més units. La primera consolació prové del fet que Jesús ha pregat molt per la unitat dels deixebles. És l'oració de l'Últim Sopar, on Jesús ha demanat: “Pare, que siguem una sola cosa.” Ha demanat per la unitat, i ho ha fet pròpiament davant la proximitat de la Passió, quan

estava a punt d'oferir tota la seva vida per nosaltres. És això al que estem convidats contínuament: a rellegir i meditar en una de les pàgines més intenses i commovedores de l'Evangelí de Joan, al capítol disset (cf. Vv. 11, 21-23). Què bonic és saber que el Senyor, tot just abans de morir, no es preocupa de sí mateix, sinó que ha pensat en nosaltres! I en el seu diàleg afligit amb el Pare, ha pregat perquè puguem ser una sola cosa amb Ell i entre nosaltres. Aquí està: amb aquestes paraules, Jesús es fa el nostre intercessor proper al Pare, perquè podem entrar també nosaltres en la plena comunió d'amor amb Ell; al mateix temps, li confia a nosaltres com el seu testament espiritual, perquè la unitat pugui esdevenir sempre com la nota distintiva de la nostra comunitat cristiana i la resposta més bonica a qualsevol que ens preguntí per la raó de la nostra esperança que existeix entre nosaltres, (Cf 1 Pt,3,15).

“Tots siguin una sola cosa; com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu, siguin també ells en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat” (Gv, 17,21) L'Església ha buscat des dels seus orígens realitzar aquest propòsit que està dins del cor de Jesús. Els Fets dels Apòstols ens recorden que els primers cristians es distingien pel fet de tenir “un sol cor i una sola ànima” (At 4, 32); l'apòstol Pau, després, exhortava a la seva comunitat a no oblidar que som “un sol cos” (1 Cor 12,13).

L'experiència, però, ens diu que són tants els pecats contra la unitat. I no pensem només en els cismes, pensem en

Col·laboracions

les mancances molt comunes a la nostra comunitat, sobre els pecats “parroquials”, sobre aquells pecats a la parròquia. Molt sovint, la nostra parròquia, cridada a ser lloc de conversió i de comunió, és tristament senyal d'enveja, de gelosia, antipatia ... i la xerrameca està a la mà de tot. Quan es xiuxieuja a la parròquia! Això no és bo. Per exemple, quan algú esdevé elegit president de qualsevol associació, es xiuxieuja en contra d'ell. Però, aquesta no és l'Església. Això no s'ha de fer, no ho hem de fer! És necessari demanar al Senyor la gràcia de no fer-ho. Això succeeix quan apuntem als primers llocs; quan ens posem al centre a nosaltres mateixos, amb les nostres ambicions personals i las nostres maneres de veure les coses i jutgem als altres; quan mirem els defectes dels germans, enlloc de les seves virtuts; quan donem més pes a allò que divideix, enlloc que allò que uneix...(...). Davant tot això, hem de fer un examen de consciència seriós. En una comunitat cristiana, la divisió és un dels pecats més greus, perquè dona signes no del treball de Déu, sinó del treball del diable, el qual és, per definició aquell que separa, que destrueix les relacions, que insinua prejudicis... La divisió en una comunitat cristiana, sigui aquella una escola, una parròquia o una associació, és un pecat gravíssim, perquè és obra del Diable. Déu, al contrari, vol que creixem en la capacitat d'acollir, de perdonar-nos i de desitjar-nos el bé, per assemblejar-nos per sempre més a Ell, que és comunió i amor. Aquí està la santedat de l'Església: en reconèixer-se com a imatge de Déu, plena de la seva misericòrdia i de la seva gràcia.

Estimats amics, fem ressonar en el nostre cor aquesta paraula de Jesús: “Benaurets el treballadors per la pau, perquè seran cridats fills de Déu” (Mt 5,9). Demanem sincerament perdó per totes les vegades en les quals haguem sigut motiu de divisió o d'incomprensió a l'interior de la nostra comunitat, tot sapiguem que no s'arriba a la comunió sinó a través d'una contínua conversió. Què és la conversió? Es demanar al Senyor la gràcia de no separar, de no criticar, de no xiuxieujar, de voler el bé per tots. És una gràcia que el Senyor ens dona. Això és convertir el cor. I creiem que el teixit quotidià de les nostres relacions pot esdevenir un reflex sempre més bell i joiós de la relació entre Jesús i el Pare.

*Traducció: Paloma Llorente
Catalunya Religio*

*Article extret del web [catalunyareligio.cat](http://www.catalunyareligio.cat)
a l'enllaç: <http://www.catalunyareligio.cat/blog/homilies-del-papa-francesc/29-08-2014/jes-s-no-ens-deixa-sols-no-abandona-seva-esgl-sia-61229>*

Campanya per demanar que la gent gran tingui un defensor com els infants

La crisi ha fet augmentar els casos de maltractament als ancians. Només un de cada cinc maltractaments patits per gent de la tercera edat s'arriba a detectar.

Els jubilats i pensionistes de la UGT de Catalunya reclamen la creació del defensor dels drets de la gent gran al Síndic de Greuges. Actualment ja existeix un adjunt al Síndic per la defensa dels drets dels infants i els adolescents, i és per això que la Unió de Jubilats i Pensionistes en reclama un d'anàleg per protegir un sector de la població que, segons afirma, té un grau de dependència superior a la resta de grups d'edat.

La petició del defensor està fonamentada en un estudi publicat per la UGT anomenat *La realitat sobre la indefensió de les persones grans*, en el qual, en termes generals, s'analitzen la situació actual i les causes del maltractament a aquest sector de la població, del qual només es detecta un de cada cinc casos.

Actualment, a Catalunya hi ha més d'un milió de persones grans, el 16% de la població total. Segons l'estudi, no només ha augmentat l'esperança de vida, sinó que a partir dels 65 anys augmenta també "de manera exagerada" la taxa de discapacitat.

Aquest allargament de l'esperança de vida, i en pitjors condicions, és un dels motius pels quals augmenten els casos de maltractament. També, i especialment, durant els períodes de recessió econòmica. L'estudi ho relaciona amb l'increment del nombre de famílies que depenen de la pensió dels avis

durant la crisi, així com la crescuda dels reagrupaments familiars, que s'han de fer càrrec dels avis. El maltractament, que pot adoptar diverses formes –físic, psíquic, d'abandonament, financer, de negligència, etc.–, és, segons l'informe, un problema de primer ordre amb un abordatge relativament nou "en comparació amb altres maltractaments com el de gènere i la infància". La secretària general de la Unió de Jubilats i Pensionistes, Isabel Zarza, va entregar una carta al Síndic de Greuges en què s'explica la demanda.

Article extret del web del elPuntAvui.cat a l'enllaç: <http://www.elpuntavui.cat/mal/article/2-societat/5-societat/772624-campanya-per-demanar-que-la-gent-gran-tingui-un-defensor-com-els-infants.html>

Un nou curs davant nostre

Aquest mes de setembre comencem un nou curs de Vida Creixent amb el temari “**De la vellesa a la Belleza**”. Com cada any proposem un tema perquè ens ajudi a reflexionar a nivell personal i a nivell de grup. Per exposar els nostres criteris i experiències, escoltar els dels altres i junts arribar a conclusions per portar-les a terme.

El monjo Bernabé Dalmau ens ofereix un tema que es mereix una profunda reflexió, com ell mateix diu la vellesa és una etapa de superació, si volem donar un sentit positiu a la darrera etapa de la vida, no podem deixar que la caricatura o la mala imatge que el mot ha anat adquirint se sobreposi a la realitat i a l’ideal a què aspirem. La tercera o quarta edat –segons com es miri– no ha de ser considerada tant un decaïment com més aviat una plenitud, una maduració. Aquest és l’ideal vers el qual, amb la fe com a estímul, cal tendir. Tenir ideals i fer l’ascesi de superar les pròpies limitacions entra de ple –no en tinguem cap dubte– en el pla de Déu. Perquè, al capdavant, tota la vida cristiana és una lluita per superar el mal que hi pugui haver en nosaltres per tal d’assolir l’esclat de la filiació divina amb plenitud. Sempre hem de treballar-nos, o millor, hem de deixar que Déu ens treballi.

Sant Ignasi de Loiola té com a divisa el “*magis*” (“més”), que significa augmentar les pròpies capacitats per a posar-les al servei dels altres i així trobar la felicitat en el propi despreniment i en el compartir solidari.

Aplicat al nostre cas, podríem parlar amb raó, de “l’art d’envellir”, així com hi ha en la vida humana “l’art d’estimar” o en la litúrgia cristiana “l’art de celebrar”.

En el fons es tracta de no obrar d’esma, de no caure en la rutina, de l’anar fent i, especialment, en la maduresa de l’edat, del deixar-se anar. L’art es caracteritza per la gratuïtat, per la capacitat de creativitat, per la llibertat davant les estructures. Això és el que cal en la vida humana. L’art ajuda a convertir la vellesa en maduresa.

És deure de tothom, començant per la família i per les persones més pròximes procurar a la persona, a mesura que passin els anys, un mode de viure que respecti al màxim la dignitat humana que tenen i que els faciliti d’obtenir o de recuperar la rectitud que permet d’afrontar el futur amb serenitat i amb esperit de fe. Aquesta rectitud humanament s’anomena bonesa i, en llenguatge bíblic, justícia.

Per Jesús el Regne de Déu és la fe que il·luminà el seu camí i el nostre; es va identificar amb les esperances de tots els homes i dones del seu temps i dels nostres; i va ser el motor que impulsava el seu cor a estimar i el que impulsa el nostre a fer el mateix.

Desitjo que aquest nou curs sigui un camí ple de joia i de pau, compromès i esperançat. Que el Senyor ens guiï i acompanyi sempre i que siguem capaços d’assaborir la felicitat que ell ens ve a portar.

Sergi Òliba

Agenda 2014

Setembre

Dijous 18: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema I – VELLESA I MADURESA.

Octubre

Dijous 2: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – MODELS BÍBLICS DE VELLESA MADURA.

Dissabte 25: MATÍ : ASSEMBLEA DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència a càrrec del monjo de Montserrat Bernabé Dalmau sobre el tema del curs, DE LA VELLESA A LA BELLESA, és l'autor. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat

Novembre

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – VELLESA I ACCEPTACIÓ DE SI MATEIX.

Desembre

Dijous 11: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – QUÈ EN FEM DEL PASSAT, DELS PROPIS LÍMITS, DE LA SOLITUD?

Aquests llibres, són un recull de "reflexions", dels Evangeli de Sant Marc, any litúrgic B, i de sant Mateu, any litúrgic A. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN